

bringe de Ofre, der dertil udtræves, og ikke paalægge den enkelte Kommune dem. Der er ikke her stillet noget Forslag i den Retning, og jeg ved ikke, om det kommer frem ved en senere Behandling, men jeg vil sige, at naar der fra saa mange Sider er ligesom vaakt en bitter Stemning mod de enkelte Mænd, mod Byraadet, mod Borgmesteren, kort sagt mod alle de ledende Mænd, der have arbejdet for denne Sag, er det med Urette. Den Stemning, der har drevet Byraadet frem, er Borgernes Stemning i Byen i dens Helhed; de kunne ikke finde sig i, at de, foruden at de skulle lade Bygningen ligge paa et saa ubekvent Sted, skulle paabyrdes yderligere Udgifter. Jeg haaber, at der maa kunne paapeges en Udvej til at fritage Kommunen for at lide Tab, som jeg kan sige paa Forhaand, den ikke har Naad til at bære.

Wahen: Jeg ønsker kun at modsigge den Fortolkning, som det ærede 4de Medlem for 7de Kredts (Wadsen-Nygdal) fremsatte af Grundlovens § 75, Bestemmelsen om, at Folkekirkes Forsatning skal ordnes ved Lov; thi netop den Forstaaelse, som det ærede Medlem ikke vil godkende, er den rette Forstaaelse, nemlig, at ligesom Danmark fik sin repræsentative Forsatning i 1849, skulde den danske Folkekirke ogsaa have en repræsentativ Forsatning. Det var Tanken, som fra alle Sider var anerkendt med denne Paragraf; og naar det ærede Medlem sagde, at denne Fortolkning var underkendt ved forskellige Afstemninger i Rigsforsamlingen, er det juldstandig urigtigt. Det, der blev underkendt, var, at denne Forsatning skulde forberedes paa et Kirkemøde. Det vilde man ikke have; thi man vilde ikke indskrænke Rigsdagens Frihed; men Tanken om, at Folkekirken skulde have en Forsatning, var man fra alle Sider enig om paa Rigsdagen. Det ønskede jeg blot at fremsætte, for at det ikke skal staa umodsiget, at Forstaaelsen af § 75 ikke var den her nævnte; det er den virkelige Forstaaelse. — Jeg benytter samtidig Lejligheden til at takke det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (W. Hansen) for den sympatiske Omtale af Vædringsforslaget med Hensyn til de 7 Universitets-Profesorer, og jeg skal sige, at jeg for mit Vedkommende heller ikke har noget imod, at der gives Bevillinger til at bygge Gymnastikhuse for i et større Omfang, end foreslaaet her paa Finansloven; men jeg maa dog blot gøre opmærksom paa, at der er Forskel mellem Statens Forpligtigelse, til at drage Omsorg for Tilvejebringelsen af Gymnastikhuse ved Statens egne Undervisningsanstalter og saa

Statens Forpligtigelse med Hensyn til Tilvejebringelse af Gymnastikhuse i andre Forhold. Vi bygge ikke Gymnastikhuse for Byer, i hvilke der findes Latinstoler, men der bygges Gymnastikhuse ved Skolerne. Paa samme Maade er det Statens nærliggende Opgave at sørge for et Gymnastikhus til Kjøbenhavns Universitet, hvor hele Landets studerende Ungdom samles, for at den ogsaa kan blive udviklet i legemlig Henseende. Om man vil gaa videre med Bygningen af Gymnastikhuse, for hele Kjøbenhavn, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget der imod; men jeg beder blot om først og fremmest at sørge for Statens egen Undervisningsanstalt og for den Ungdom, der søger den. Det er den første Opgave, og jeg haaber, at den høje Rigsdag vil give sit Samtykke dertil næste Aar.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Boos): Da jeg i alt væsentligt kan henholde mig til Udtalelserne fra den ærede Ordfører for Flertallet, kan jeg fatte mig i Korthed. Jeg maa dog gøre et Par Bemærkninger angaaende Punkter, som ikke her fremtraede som Forslag, men dels bero paa Henstillinger fra Udvalget eller dets Flertal, dels ere bragte frem her i Salen.

Med Hensyn til Bevillingen til Forfatteren Pontoppidan erkender jeg den Forsudsætning, som Flertallet har udtalt i Betænkningen, og naar det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Oct. Hansen) udtalte, at Bevillingen saaledes fremtraadte paa en ejendommelig fristende Maade for Forfatteren, forholder det sig slet ikke saaledes. Det faktiskke er jo nemlig, at det som ønskes, eller det, som maa ventes, er en Gentagelse af en Erklæring, som denne Forfatter allerede har udtalt til det andet Ting, til Finansudvalget, men hvis Betydning mod Forventning under Forhandlingerne blev udlagt saaledes, at Ministeren maatte erkende, at nu forstod han ikke længere Erklæringen. Der er altsaa slet ikke Tale om at friste til noget nyt, men kun om en Gentagen til rette Vedkommende, som her er Ministeren, af denne Udtalelse, som ikke er en Afbigt, men som er en — hvad skal jeg sige — Bortforklaring, en Annulation af Ytringer, som nærmest maatte fortolkes paa en saadan Maade, at de maatte udelukke enhver Forfatter fra at saa Understøttelse . . . (Oct. Hansen: Hvorfor skal den saa, fordi den ikke var afgivet til rette Vedkommende, til Ministeren, gentages?) . . . fordi den var afgivet til Finansudvalget eller fremkom der, og fordi dens Betydning under Sagens